

PORUKA KONGREGACIJE ZA USTANOVE POSVEĆENOGA ŽIVOTA I DRUŽBE APOSTOLSKOGA ŽIVOTA

Predraga braćo i sestre,

u prigodi XXVI. Dana posvećenoga života imat ćemo radost sudjelovati na euharistijskom slavlju kojim će predsjedati papa Franjo u bazilici svetoga Petra. Sigurni smo da će u pojedinim zajednicama i u raznim biskupijama svijeta dan 2. veljače biti prigoda za susret označen vjernošću Bogu koja se očituje u radosnoj ustrajnosti mnogih muškaraca i žena, posvećenih muškaraca i žena u redovničkim, monaškim, kontemplativnim ustanovama, u svjetovnim ustanovama i u „novim ustanovama“, članova *ordo virginum*, pustinjaka, članova družbi apostolskog života svih vremena.

Poziv koji smo vam uputili prošle godine u ovoj istoj prigodi bio je da provodite u djelo duhovnost zajedništva (*Vita consecrata*, br. 46) kako biste bili tvorci jednoga općega bratstva i kako biste *sanjali kao jedinstvena ljudska obitelj* (*Fratelli tutti*, 8). Te su riječi na neki način pripremile crkveni hod koji smo nedavno započeli pod naslovom *Prema sinodalnoj Crkvi: zajedništvo, sudjelovanje i poslanje*.

Tako ćemo se u ovoj godini zadržati na drugoj riječi sinode kako bismo pozvali svakoga od nas da učini svoj dio, a to je upravo sudjelovati: neka se nitko ne isključuje i ne osjeća isključenim iz toga hoda; neka nitko ne misli: „to me se ne tiče“. Od svih se traži da uđu u „dinamizam uzajamnog slušanja, koji se vodi na svim razinama Crkve, uključujući čitav Božji narod“ (*Papa Franjo Rimskoj biskupiji*, 18. rujna 2021.).

Riječ je ponajprije o hodu koji predstavlja izazov za svaku zajednicu u njoj samoj kao vidljivom izrazu zajedništva ljubavi, odrazu trojstvenoga odnosa, njezine dobrote i njezine ljepote, koji može pobuditi nove snage da se možemo na konkretan način uhvatiti ukoštac sa sadašnjim časom. Ako se prisjetimo svoga poziva, iznova nalazimo radost što se osjećamo i što jesmo dio plana Ljubavi po kojem su druga braća i sestre prije nas i s nama stavili na raspolaganje vlastiti život. Kolikog li zanosa na početcima naše povijesti poziva, kolikog li divljenja u otkriću da *Gospodin zove i mene* da bi ostvario taj san o dobru za ljudski rod! Oživimo i njegujmo svoju pripadnost zato što je – znamo to dobro – u opasnosti da s vremenom gubi na snazi, poglavito kad privlačnost onoga *mi* zamijenimo snagom svoga *ja*. Prvi izraz sudjelovanja jest dakle pripadnost: ne mogu sudjelovati ako sebe doživljavam kao da sam ja sve i ne priznajem se *dijelom* zajedničkoga projekta i u meni se ne ukorijeni uvjerenje da „ud i tijelo, da bi živjeli, moraju biti ujedinjeni“ i da „jedinstvo je veće od konflikata, uvijek!“ (Papa Franjo, audijencija od 19. lipnja 2013.).

Dok prolazimo taj crkveni hod, zapitajmo se, draga braćo i sestre, kakvo je slušanje u našim zajednicama: tko su braća, sestre koje slušamo i, prije toga, zašto ih slušamo. To smo pitanje, ponavljamo, pozvani postaviti svi, jer ne možemo se nazivati zajednicom poziva, a još manje zajednicom života, ako nema sudjelovanja pojedine sestre ili brata.

Uđimo u taj put čitave Crkve, s bogatstvom svojih karizmi i svojih života, ne skrivajući napore i rane, ojačani uvjerenjem da ćemo moći samo primiti i dati Dobro jer „posvećeni život se rađa u Crkvi, raste i može dati evanđeoske plodove samo u Crkvi, u toj živoj zajednici vjernog Božjeg naroda“ (papa Franjo, 11. prosinca 2021.).

Sudjelovanje će tada postati odgovornost: ne možemo izostati, ne možemo ne biti među drugima i s drugima, nikada, a još manje u ovom pozivu da postanemo sinodalna Crkva! I prije toga znamo dobro da sinodalnost započinje u nama: promjenom mentaliteta, osobnim obraćenjem, u zajednici ili bratstvu, u kući, na poslu, u našim strukturama, a zatim se širi na službe i poslanje.

Riječ je o dinamici utkanj u naš život, to je kao neki odjek onoga prvoga odgovora na Očevu ljubav kojom smo zahvaćeni. Tamo, u toj dinamici poziva i prijanjanja krije se korijen one sklonosti da budemo unutar procesa koji se tiču života zajednice i svake osobe, da u svojem tijelu osjećamo rane i očekivanja, da činimo sve što je u našoj moći počevši od toga da molitvom sve predajemo Bogu u ruke, da se ne klonimo truda i napora svjedočenja nade, spremni opraštati samo kako bi se jačao onaj zajednički hod koji započinje slušanjem, što znači dati mjesta drugomu u našem životu, uzimajući zaozbiljno ono što je za njega važno. Sudjelovanje tako poprima stil suodgovornosti koji, prije nego s organizacijom i funkcioniranjem Crkve, ima veze sa samom njezinom naravi zajedništva i njezinim krajnjim smislom, a to je misijski san da se dopre do svijeta, da se posveti brigu svima, da se svi osjećamo braćom i sestrama, zajedno u životu i u povijesti, koja je povijest spasenja. Hodimo zajedno!

Povjeravamo svoje korake Mariji, ženi brižne skrbi, i na sve zazivamo Gospodinov blagoslov.

Vatikan, 25. siječnja 2022.

Kardinal João Braz de Aviz
prefekt

José Rodríguez Carballo, OFM
nadbiskup tajnik